

ærede Medlem for Aarhus har bemærket, indskrænke mig, hvad Spørgsmaalet om Lyndeforholdet angaar, og jeg skal endnu kun, da jeg har faaet Ordet, tillade mig et Par Udtalelser med Hensyn til Andragenderne under Nr. 2 og Nr. 1. Mine Bemærkninger med Hensyn til Andragendet under Nr. 2 ere foranledigede ved en Udtalelse, som fandt Sted igaa af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (S. Madsen). Jeg kan forsaavidt ikke have det Mindste imod, at det ærede Medlem forsøger ved Domstolene at faae yderligere Dom i det Forhold, som han har omtalt, men derved vil ester min fulde Overbevisning blot yderligere blive konstateret, hvad der allerede er konstateret ved en Spiesteretsdom, nemlig at der er en Mangel i Redaktionen af Skattebestemmelserne i vor kommunale Lovgivning. Noget Andet er, at jeg er fuldstændig enig med ham i — jeg har jo selv været med, dengang Loven blev forhandlet — at Ingen af os havde tænkt paa, at der i Ordene kunde lægges en saadan Fortolkning, som det nu har vist sig, at Domstolene maa lægge i dem. Vi have ganske vist Alle tilfammen tænkt os, at den paagjældende Bestemmelse kun skulde angaa Forholdet mellem Kommunerne indbyrdes og aldeles ikke have Noget at gjøre med Spørgsmaalet om en Mandi kommunale Skattepligt overhovedet, idet vi gik ud fra, at han var skattepligtig enten til den ene eller til den anden Kommune, naar han var her i Landet. Meningen her var kun den at give Regel for, hvilken Kommune der skulde have det Bidrag, der skulde ydes. Det kan imidlertid ikke hjælpe; vi have begaaet den Feil at faae disse Paragrafer redigerede paa en uheldig Maade, saa at de efter en juridisk Fortolkning maa fortaas anderledes, end vor Mening var. Lad os derfor tage Sagen, som den er, lad os være enige om at give nye Bestemmelser; jeg slutter mig fuldstændig til det Ønske, at Forandring maa finde Sted. Nu vil jeg indrømme det ærede Medlem for Aarhus (Ingerslev), at man kunde tænke sig en ganske lille Lov, der forandrede det paaantede Forhold alene, men da det dog staar i nøieste Forbindelse med den paatænkte Lovgivning om den mellemkommunale Beskatning, og da idetmindste Alle vi, der have været i Udvalget, forvente, at et Lovforslag herom skal komme frem og komme frem i den nærmeste Fremtid — det maa jo af flere Grunde komme frem i en meget nær Fremtid — have vi anset det for hensigtsmæssigt at henvise Behandlingen af alle nøie sammenhængende kommunale Skattebestemmelser til et samlet Lovgivningsarbejde. — Endelig skal jeg med Hensyn til Andragendet under Nr. 1 om Skolelærernes Lønningsforhold bemærke at der om dette i Grunden ikke har været nogen meget omfattende eller fyldig Forhandling i Udvalget; jeg kan derfor ikke udtale mig om, hvilken Opfattelse det ærede Flertal har — ogsaa her staa

vi nemlig tilbøds imod hinanden som et Flertal og et Mindretal — idet det nemlig efter de Udtryk, der paa Flertallets Vegne ere indførte i Betænkningen, ikke er mig klart, paa hvilket Standpunkt det staa. Det kunde derfor maasse være ønskeligt, om den ærede Ordfører udtalte sig derom, hvilket jeg iøvrigt aldeles skal henstille til ham. Det er mig nemlig ikke klart, hvorvidt Flertallets Mening kun har været den ved denne Leilighed atter at bringe i Grindring en Omordning af Skolevæsenet efter de Principer, som i sin Tid her ere udtalte af et Flertal i en Udvalgsbetænkning, eller om Flertallet tillige har villet lade os og Omverdenen vide, at det vil gjøre sin Tilslutning til en mere tidsvarende Ordning af Lærernes Lønningsforhold afhængig af, at samtidig en Omordning af Skolen finder Sted i den Retning, som man ønsker. Mindretallets Opfattelse skal jeg derimod udtale bestemt, thi den kjender jeg. Den er den, at vi have ment, at man ikke bør stille Kravene om en Forbedring af Lærernes Lønningsforhold og om en bestemt Ordning af Skolevæsenet i en uopløselig Forbindelse med hinanden; vi skjønte ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at modsætte sig en Forbedring af Lærernes Lønningsvilkår, hvor disse nu ere flette, fordi Skolespørgsmaalet i andre Henseender ikke er løst. Vi ønskede ikke at Lønningsforbedring skal gjøres absolut afhængig af, om den lovgivende Magts forskjellige Dele i den nærmeste Fremtid kunne blive enige om en hel ny Skolelov. Vi have ment, at der ikke er gyldig Grund til, hvor vedkommende Lærer er lønnet saa usælt, at han, om jeg maa bruge et stærkt Udtryk, paa en Maade er sat paa Sultekur, at lade en Forandring i disse hans Vilkår være afhængig af det mulige Udfald af en Forhandling her i Rigsdagen om aldeles nye Principers Indførelse i vor Lovgivning om Almuestolens Organisation. Det kan jo dog neppe være skjult for Noget af os, at Gjennemførelsen af en hel ny Skolelov kan strække sig ikke saa lidt længere ud i Tiden, end mange Lærere kunne være tjente med at vente efter, naar de i Tide skulle have en Lønningsforbedring. Skolelærerne bør ikke lide under den lovgivende Magts mulige Uenighed om en ny Skoleordning, og i og for sig have de to Sider af Sagen ikke absolut Noget med hinanden at gjøre; foreløbige Foranstaltninger til Lønningsforbedring for slet aslagte Skolelærere kunne i alle Tilfælde træffes.

Th. Nielsen: Saa uenig jeg end ellers kan være med det ærede Medlem for Histed Amts 2den Valgfreds (Sagb), saa enig er jeg med ham i, at man ikke her skal indblande private Forhold. Forsaavidt han ved sine Ytringer i saa Henseende har figtet til mig, hvad han ikke ganske tydelig sagde, kan jeg forsiikre ham om, at jeg ikke i mindste Maade har figtet til ham eller til hans